

**ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
«ПРИЧОРНОМОРСЬКА ФУНДАЦІЯ ПРАВА»**

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО
ТА МІЖНАРОДНОГО ПРАВА:
ПЕРСПЕКТИВИ ТА ПРІОРИТЕТИ»**

17-18 січня 2014 р.

**Одеса
2014**

ББК 67.9(4Укр)0+67.5я43
УДК 342(477)(063)+341(063)
Р 45

Р 45 «Реформування національного та міжнародного права: перспективи та пріоритети»:
Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, Україна, 17-18 січня
2014 р.) – Одеса: ГО «Причорноморська фундація права», 2014.– 144 с.

У збірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Реформування національного та міжнародного права: перспективи та пріоритети». Для студентів, аспірантів, викладачів, науковців юридичних вищих навчальних закладів, представників судових та інших правозастосовчих органів держави, адвокатів, представників юридичних громадських організацій.

Усі матеріали подаються у авторській редакції.

Погляди авторів, викладені в цьому збірнику, необов'язково відображають позицію організаторів міжнародної науково-практичної конференції «Реформування національного та міжнародного права: перспективи та пріоритети».

ББК 67.9(4Укр)0+67.5я43
УДК 342(477)(063)+341(063)

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

Горбенко Л. А. СУБ'ЄКТ ПРАВА ЯК ПРАВОВА ВОЛЯ.....	8
Дичка А. Р. ВІДНОШЕННЯ ДО АБОРТУ З ТОЧКИ ЗОРУ ПРЕДСТАВНИКІВ ФІЛОСОФІЇ І ПРАВА.....	10
Заболотна Н. Я. ПРИНЦИПИ ТЛУМАЧЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ДОГОВОРУ: ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА.....	12
Кальонов О. О. ЕТИЧНА СУТНІСТЬ ПРАВА І ЗАКОНОДАВСТВА СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ВИБОРУ.....	13
Кобан О. Г. ПОГЛЯДИ Є. ЕРЛІХА ЩОДО СПІВВІДНОШЕННЯ ДЕРЖАВНОГО І ЗВИЧАСОВОГО ПРАВА.....	15
Козловська М. І. ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА У ФРАНЦІЇ ТА НІМЕЧЧИНІ НА ПОЧАТКУ ХІХ СТОЛІТТЯ.....	18
Котушенко А. М. ПРОБЛЕМАТИКА РОЗМЕЖУВАННЯ КАТЕГОРІЙ «ДЖЕРЕЛО ПРАВА» ТА «ФОРМА ПРАВА».....	19
Куракін О. М. ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО МІЛЦІО»: ТЕХНІКО-ЮРИДИЧНА ЯКІСТЬ В АСПЕКТІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ.....	21
Милославская Л. С. ДЕОНТОЛОГИЧЕСКОЕ ЗНАЧЕНИЕ КОДЕКСА СУДЕЙСКОЙ ЭТИКИ В ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ СУДЬИ.....	22
Мокін І. С. ОСНОВНІ НАПРЯМИ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИКО-ПРАВОВОЇ ДУМКИ НА ПОЧАТКУ ХХ СТ. ТА ЇХ ВПЛИВ НА СТАН ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ В ДОБУ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ 1917-1921 РР.....	24
Просяник Н. В. СЛОБОДА СЛОВА ЯК ВИЯВ ДЕМОКРАТІЇ.....	26
Романюк Б. І. ОСОБЛИВОСТІ ЗЕМЕЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ПАВЛА СКОРОПАДСЬКОГО.....	27
Самойлова Д. Д. ОСМИСЛЕННЯ ПОНЯТЬ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА ТА ВЕРХОВЕНСТВА ЗАКОНУ – ВАЖЛИВИЙ КРОК ДО РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ПРАВА.....	29
Телькіна Т. Е. «ІСТОРІЯ ПРАВА» ЯК ІНСТРУМЕНТ РЕФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА.....	31

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

Галицький І. В. ПРАВО ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ НА САМОВРЯДУВАННЯ: НОРМАТИВНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ	33
Давиденко М. О. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА СВОБОДУ СОВІСТІ ТА ВІРОСПОВІДАННЯ В УКРАЇНІ	35

НАПРЯМ 3. МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ТА ПРИВАТНЕ ПРАВО

Айзикова Я. М. УНИВЕРСАЛЬНОСТЬ ПРАВ ЧЕЛОВЕКА КАК МОРАЛЬНАЯ И ЮРИДИЧЕСКАЯ ПРОБЛЕМА	37
Істоміна О. Ю. СПАДКОВА ТРАНСМІСІЯ ТА ПРАВО ПРЕДСТАВЛЕННЯ В ВІТЧИЗНЯНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ ТА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ	38
Маринова К. В. ЯДЕРНА ЗБРОЯ В УКРАЇНІ ЯК ГАРАНТ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ. СУЧАСНИЙ ПОГЛЯД НА ПРОБЛЕМУ	40
Михайлів Н. І. КОЛІЗІЙНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВІДНОСИН В СФЕРІ ПРАВА ВЛАСНОСТІ	42
Хостюк І. В. ПРОБЛЕМИ У СФЕРІ ЗАХИСТУ ГРОМАДЯНСЬКИХ ТА ПОЛІТИЧНИХ ПРАВ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ	44

НАПРЯМ 4. ЕКОЛОГІЧНЕ, ЗЕМЕЛЬНЕ, АГРАРНЕ ПРАВО

Манжул І. В. МІЖНАРОДНІ КОНВЕНЦІЇ ПРО ОПЕРАТИВНЕ СПОВЩЕННЯ ТА ДОПОМОГУ У РАЗІ ЯДЕРНОЇ АВАРІЇ	47
--	----

НАПРЯМ 5. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС

Берназ-Лукавська О. М. ОБМІН ЖИЛИХ ПРИМІЩЕНЬ У ПРИВАТНИХ БУДИНКАХ (КВАРТИРАХ)	49
Височина А. В. ВИЗНАЧЕННЯ МІСЦЯ СПАДКОВОГО ДОГОВОРУ В СИСТЕМІ ЦИВІЛЬНОГО ПРАВА УКРАЇНИ, З УРАХУВАННЯМ ІНОЗЕМНОГО ДОСВІДУ	50
Москаленко О. Ю. ПРЕДСТАВНИЦТВО ПРОКУРАТУРОЮ ІНТЕРЕСІВ ГРОМАДЯНИНА АБО ДЕРЖАВИ: ПОНЯТТЯ ТА ПІДСТАВИ	52
Софронкова Н. О. ВИЗНАННЯ НЕДІЙСНИМ ДОГОВОРУ ІПОТЕКИ ЯК СПОСІБ ЗАХИСТУ ПРАВ БОРЖНИКА-ІПОТЕКОДАВЦЯ В ІПОТЕЧНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ	54
Широ Д. В. ЗАКРЫТОЕ ЗАВЕЩАНИЕ В НОТАРИАЛЬНОЙ ПРАКТИКЕ	56

НАПРЯМ 6. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС

Барактян Н. В. ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ У СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ	59
Капран А. А. ДО ПИТАННЯ ПРО ВИДИ ДОГОВОРУ БАНКІВСЬКОГО ЗБЕРІГАННЯ	61
Кохан В. П. ДО ПИТАННЯ ПРО ЛЮДСЬКИЙ КАПІТАЛ ЯК ОБ'ЄКТ ІНВЕСТУВАННЯ В УМОВАХ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ	62
Кравець Б. А. ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛКИ МЕДІАЦІЇ ПРИ ВИРІШЕННІ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ	64
Лимарчук К. В. ЗАЩИТА ПРАВ ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНОЙ СОБСТВЕННОСТИ В УКРАИНЕ	66
Павлюк А. В. ПРАКТИЧНО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ КРЕДИТНИХ СПІЛОК В УКРАЇНІ	68
Ткаченко Є. А. ДО ПИТАННЯ ПІДВІДОМЧОСТІ КОРПОРАТИВНИХ СПОРІВ	70
Хорт Ю. В. ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ВЕНЧУРНОГО ФІНАНСУВАННЯ В УКРАЇНІ	72
Шевєрдіна О. В. ПРОБЛЕМИ СПІВВІДНОШЕННЯ СПІЛЬНОГО ТА КОРПОРАТИВНОГО ІНВЕСТУВАННЯ	74

НАПРЯМ 7. ТРУДОВЕ ПРАВО, ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Кернякевич-Танасійчук Ю. В. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕВЕДЕННЯ НА ІНШУ РОБОТУ ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЙ ПРАЦІВНИКІВ	77
Кукіб Т. О. ЗАКОНОДАВЧІ КРОКИ НА ШЛЯХУ ДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РІВНОГО ДОСТУПУ ДО ЯКІСНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ В УКРАЇНІ	79
Халус В. В. ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ВИРІШЕННЯ ІНДИВІДУАЛЬНИХ ТРУДОВИХ СПОРІВ ТА ЇХ ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ	81

НАПРЯМ 8. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

Аксюков С. М. ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ УПОВНОВАЖЕНОГО ЦЕНТРАЛЬНОГО ОРГАНУ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ З ДОХОДІВ ТА ЗБОРІВ ЯК ЕЛЕМЕНТ ЙОГО АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ	84
--	----

Близнюк В. С. ОКРЕМІ АСПЕКТИ АУДИТУ ЯК МЕТОДУ ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ	85
Булина А. М. ПУБЛІЧНА ВЛАДА ТА ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО	87
Важова А. О. ДО ПИТАННЯ ПРО ДОЦІЛЬНІСТЬ ЗАПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ ПОДАТКУ НА РОЗКПШ	89
Гажемон Н. Ю. ВСТУП НА ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ: ДОСВІД ЄС ДЛЯ УКРАЇНИ	90
Ищенко О. М. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ, ЩО ВИНИКАЮТЬ У ПІДБОРІ КАНДИДАТА НА ПОСАДУ КЕРІВНИКА АПАРАТУ СУДУ	92
Коровайко А. О. ОСОБЛИВОСТІ КОНТРОЛЮ В ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ В ГАЛУЗІ ЗАКОРДОННИХ СПРАВ	94
Лола В. Г. РЕФОРМУВАННЯ МЕДИЧНОЇ ГАЛУЗІ В УКРАЇНІ З УРАХУВАННЯМ СВІТОВОГО ДОСВІДУ	96
Малимон Л. А. НАПРАВЛЕННЯ ПРОКУРОРСКОГО НАДЗОРА ЗА СОБЛЮДЕНІЕМ НОРМ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА О МАТЕРИНСКОМ (СЕМЕЙНОМ) КАПИТАЛЕ	98
Марчук В. І. ПОНЯТТЯ І ОСНОВНІ РИСИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ	100
Музикант К. А. ГРОМАДЯНСТВО ЯК ОДИН ІЗ ЕЛЕМЕНТІВ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ НЕПОВНОЛІТНЬОГО В УКРАЇНІ	102
Решетнік А. Р. ГАРАНТІЇ ТА ОБМЕЖЕННЯ ЯК СКЛАДОВ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ	104
Самохатко А. А. ФІНАНСОВА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЯК ВИД ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ	106
Сатановська М. А. ПРОПОЗИЦІЇ ЩОДО ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕДУРИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОЕКТІВ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА З БОКУ УПОВНОВАЖЕНОГО ОРГАНУ ЦЕНТРАЛЬНОЇ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ	107
Скорик К. М. МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ І ЙОГО ВПРОВАДЖЕННЯ В СФЕРІ МІГРАЦІЙНИХ ВІДНОСИН НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ	109
Сувало А. Б. ПРОБЛЕМАТИКА ПРОЦЕСУ РЕФОРМУВАННЯ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ	112
Шульга С. О. АКЦИЗНИЙ ПОДАТОК: ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ТА СУЧАСНИЙ СТАН	113

НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

Бойко О. Ю. ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАГАЛЬНОПРАВОВИХ НАСЛІДКІВ СУДИМОСТІ	116
Владимирова Ю. К. КОРРЕКЦІЯ ЛІЧНОСТІ ПРЕСТУПНИКА ЧЕРЕЗ ПОКАЯНІЄ В УСЛОВІЯХ РЕФОРМИРОВАНИЯ: ПСИХОЛОГИЧЕСКИЙ И КРИМИНОЛОГИЧЕСКИЙ АСПЕКТЫ	117
Грабовенко О. О. КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА ОХОРОНА МОРАЛЬНОСТІ В ДЕЯКИХ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ	120
Смола С. В. НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ДОКАЗУВАННЯ У ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ	122
Чижаєв В. І. ПЕРЕДАЧА ОСОБИ НА ПОРУКИ ЗА СТ. 47 КК УКРАЇНИ – ЕЛЕМЕНТИ ПЕРЕДУМОВИ ТА ПІДСТАВА ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ	124

НАПРЯМ 10. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, КРИМІНАЛІСТИКА

Гуцуляк Ю. В. ОСОБЛИВОСТІ ВИКЛИКУ ОСОБИ НА ДОПИТ ЧИ ПРЕД'ЯВЛЕННЯ ДЛЯ ВПІЗНАННЯ ПІД ЧАС ДИСТАНЦІЙНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ	127
Казакова В. С. ПОТЕРПІЛИЙ ЗА КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ	129
Купряшина Е. А., Василенко О. А. ПРОКУРОР В УГОЛОВНОМ СУДОПРОИЗВОДСТВЕ РФ	130
Купряшина Е. А., Давыдова О. И. ПРИНЦИП НЕПРИКОСНОВЕННОСТИ ЖИЛИЩА В УПК РФ	132
Купряшина Е. А., Демонова В. С. ЗАКЛЮЧЕНИЕ КАК МЕРА ПРЕСЕЧЕНИЯ В УПК РФ	134
Лада В. Д. ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ПРОФІЛАКТИКИ СЕРЕД НЕПОВНОЛІТНІХ	136
Погорілко Д. М. ОСОБЛИВОСТІ КРИМІНАЛІСТИЧНОГО ПОЧЕРКОЗНАВЧОГО ДОСЛІДЖЕННЯ	137
Черновський О. К. ВЗАЄМОДІЯ СУДДІ З ПІДСУДНИМ: ЮРИДИКО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ	139
Шульга О. В. «ПІДСТАВИ» ЧИ «ВИПАДКИ» ЗАТРИМАННЯ: ДО ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕНОСТІ ЗАКОНОДАВЧОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ	141

в залежності від виду товариства або у межах своєї частки, або ж всім своїм майном. *Спільним* же слід вважати інвестування, яке здійснюється не менше, ніж двома інвесторами, необхідною умовою інвестиційної діяльності яких є їх спільна мета, що володіють часткою у спільній частковій власності та можливістю безпосереднього управління активами та несуть ризик збитків та відповідальність за результати своєї діяльності в межах вартості своєї частки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вінник О. М. Інвестиційне право [Текст] : курс лекцій / О. М. Вінник. – К. : Атіка, 2001. – 264 с.
2. Чернадчук Д. В. Інвестиційне право України [Текст] : [навч. посіб. для ВНЗ] / Д. В. Чернадчук, В. В. Сухонос, Т. О. Чернадчук. – Суми : Унів. книга, 2001. – 260 с.
3. Бутузов В. М. Правові основи інвестиційної діяльності [Текст] : навч. посіб. / В. М. Бутузов, А. І. Марущак. – К. : КНТ, 2007. – 254 с.
4. Суц О. П. Поняття правової категорії «корпоративне інвестування» та його відмінність від категорій «спільна діяльність» та «спільне інвестування» [Текст] / О. П. Суц // Право і безпека : наук. журнал. – 2010. – №4. – С. 225-230.
5. Фархутдинов И. З. Инвестиционное право [Текст] / И. З. Фархутдинов, В. А. Трапезников. – М. : Волтерс Клувер, 2006. – 432 с.
6. Жорнокуй Ю. М. Поняття спільного (корпоративного) інвестування [Текст] / Ю. М. Жорнокуй // Підпр-во, господ-во і право. – 2005. – №10. – С. 8-11.
7. Молчанова М. С. До питання про співвідношення корпоративного та спільного інвестування [Текст] / М. С. Молчанова // Актуальні питання інноваційного розвитку. – 2012. – №2. – С. 84-90.

НАПРЯМ 7. ТРУДОВЕ ПРАВО, ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Кернякевич-Танасійчук Ю. В.

доцент кафедри трудового, екологічного та аграрного права

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
м. Івано-Франківськ, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕВЕДЕННЯ НА ІНШУ РОБОТУ ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЙ ПРАЦІВНИКІВ

Порядок та умови переведення на іншу роботу всіх категорій найманих працівників регулюється Кодексом законів про працю України. Водночас у спеціальному законодавстві передбачені певні особливості переведення на іншу роботу окремих категорій працівників, наприклад, суддів, прокурорів тощо.

Зокрема, у ст. 73 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» закріплено порядок переведення судді до іншого суду в межах п'ятирічного строку. Так, суддя у межах п'ятирічного строку може бути переведений на роботу на посаді судді до іншого місцевого суду за його письмовою заявою до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України про рекомендування його на посаду судді відповідного суду. Переведення судді на роботу на посаді судді до іншого суду здійснюється за результатами конкурсу на заміщення вакантної посади судді. За однакових результатів конкурсу перевага надається тому кандидату, який має більший стаж роботи на посаді судді. Переведення судді у межах п'ятирічного строку на роботу на посаді судді до суду іншої юрисдикції здійснюється за результатами складення суддею кваліфікаційного іспиту. Переведення судді у межах п'ятирічного строку здійснюється Президентом України [1].

Ст. 80 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» регламентує порядок переведення судді, обраного безстроково, до іншого суду. Таке переведення судді з одного суду до іншого суду того самого рівня і спеціалізації здійснюється Президентом України за письмовою заявою судді. До заяви додається довідка Вищої кваліфікаційної комісії суддів України про наявність вакантних посад у суді, до якого переводиться такий суддя. Переведення судді, обраного безстроково, до суду іншого рівня тієї ж судової спеціалізації здійснюється Верховною Радою України. Переведення судді, обраного безстроково, до суду іншої спеціалізації здійснюється Верховною Радою України за поданням Вищої кваліфікаційної комісії суддів України за результатами складення суддею кваліфікаційного іспиту [1].

Щодо осіб, які обіймають прокурорсько-слідчі посади, за рішенням органу призначення та у визначеному ним порядку може також здійснюватись ротация прокурорсько-слідчих працівників шляхом їх періодичного планового переведення з однієї посади на іншу за згодою працівника.

Як відомо, досвідчені кадри – це основа ефективного виконання завдань органів прокуратури. Одночасно стабільність може породжувати застої у кадрах. Тому надзвичайно важливо стабільність кадрового складу сполучати з його ротацією.

Під ротацією розуміється зміна кадрового складу, причому не тільки по горизонталі, а й по вертикалі. Тобто, при ротації або назва посади залишається колишньою, а місце роботи змінюється, або змінюється і посада, але її рівень залишається таким же. Прокурорський працівник, з огляду на єдність прокурорського нагляду, не може бути вузьким фахівцем, він зобов'язаний добре орієнтуватися на будь-якій ділянці прокурорської діяльності, тому дуже важливо періодично переміщати прокурорського працівника по горизонталі, змінюючи ділянки роботи [2].

Деякі науковці вважають, що ротація кадрів є одним з різновидів переведення, адже передбачає можливість для органів управління відповідних державних структур на власний розсуд вирішувати питання кадрового забезпечення шляхом переведення службовців на іншу роботу без обов'язкового отримання згоди останніх на таке переведення [3, с. 479].

Однак погодитись із наведеним, на нашу думку, неможна. Бо такий механізм поширений у країнах, що розглядають правовідносини щодо проходження державної служби як складову предмету адміністративного права і не визнають їх трудову природу. Ми ж підтримуємо тих вчених, котрі відносять відповідні суспільно-трудові відносини до предмету регулюван-

ня трудового права. А відтак, на проведення ротатії певних працівників, шляхом їх переведення, потрібною є їх письмова згода.

Визначення поняття та порядок здійснення ротатії кадрів передбачено у п.4.4. Методичних рекомендацій з питань запобігання та протидії корупції, затверджених наказом Головного управління державної служби України від 26 грудня 2007 р. № 337. Відповідно до нього ротатія кадрів (періодичне переміщення працівників як по вертикалі, так і по горизонталі) на окремих посадах державних службовців, пов'язаних з підвищеним ризиком корупції, та однорівневе переміщення посадових осіб є невід'ємною складовою системи роботи з кадрами у сфері державної служби. Періодична ротатія кадрів повинна сприяти запобіганню проявам корупції серед державних службовців, особливо на посадах, які за характером виконуваної роботи і наданих повноважень пов'язані з підвищеним ризиком корупції.

При посадовому переміщенні державного службовця необхідно враховувати не лише його професійну підготовку та результативність роботи, а й оптимальне поєднання інтересів державного органу та державного службовця. Ця робота повинна тісно пов'язуватися з проведенням щорічної оцінки діяльності державних службовців, їх атестації, формуванням та використанням кадрового резерву [4].

Досліджуючи питання ротатії кадрів, А.М. Юшко зазначає, що ротатія на відміну від переведень і переміщень, які можуть здійснюватися як в інтересах підприємств, установ, організацій, так й в інтересах працівників, здійснюється в інтересах держави. Вона є важливим запобіжним заходом в боротьбі зі злочинністю серед державних службовців, оскільки не дозволяє жодному чиновнику довго затримуватися на одній посаді або в одному робочому підрозділі. Крім того, ротатія сприяє підвищенню кваліфікації працюючих [5, с. 75-76].

У зв'язку з цим А.М. Юшко пропонує доповнити чинний КЗпП новою статтею, де передбачити, що ротатія кадрів – це особливий вид переведення на іншу роботу, який здійснюється тільки у випадках, передбачених законом, і не потребує згоди працівника. А підстави і порядок її проведення викласти у доповненнях до Закону України «Про державну службу» [5, с. 75-76].

В свою чергу К.Ю. Мельник пропонує під поняттям «ротатія кадрів правоохоронних органів» розуміти планове переведення службовців правоохоронних органів з посад, які вони займають, на інші в межах цього ж органу на визначений строк з метою підвищення ефективності функціонування правоохоронного органу, а також боротьби з корупцією. Службовці, на думку автора, можуть направлятися для проходження служби на інші посади у цьому правоохоронному органі, з урахуванням їх професійної підготовки та спеціалізації, строком до п'яти років. Після закінчення цього строку службовці направляються для проходження служби на інші посади або їм надається попередня посада [6, с. 19].

Вважаємо, що для підтримки наведеної наукової позиції немає підстав. Бо ротатія здійснюється шляхом переведення, а не є його різновидом. Крім цього, працівник не зобов'язаний повертатися в попереднє становище до виконання роботи, первинно обумовленої в трудовому договорі. Ротатія кадрів державних службовців повинна здійснюватися відповідно до законодавства шляхом переміщення по службі в одному державному органі чи переведення до іншого державного органу чи в іншу місцевість за письмовою згодою працівника.

ЛІТЕРАТУРА

1. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 лип. 2010 р. № 2453-VI [Електронний ресурс] / Офіц. сайт Верховної Ради України // Режим доступу до док. : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2453-17>
2. Якимчук М. К. Проблеми правового регулювання служби в органах прокуратури України / М. К. Якимчук // Науковий вісник Чернівецького ун-ту : Правознавство. – 2003. – № 72 / [Електронний ресурс]. – Режим доступу до док. : <http://lawreview.chnu.edu.ua/article.php?lang=ua&visnuk=15&article=336>.
3. Юридична енциклопедія : [в 6 т.] ; редкол.: Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – Т. 4. – К. : Вид-во «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана, 2002. – 720 с.
4. Про затвердження Методичних рекомендацій з питань запобігання та протидії корупції : наказ Головного управління державної служби України від 26 груд. 2007 р. № 337 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до док. : <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1041.29736.0>.
5. Юшко А. Правові аспекти ротатії кадрів як один із шляхів запобігання корупції / А. Юшко // Право України. – 1999. – № 7. С. 74–76.
6. Мельник К. Ю. Трудові правовідносини службовців правоохоронних органів : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. юрид. наук : спец. 12.00.05. «Трудове право; право соціального забезпечення» / К. Ю. Мельник. – Одеса, 2011. – 20 с.

Кукіб Т. О.

студентка природничого факультету

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка
м. Полтава, Україна

ЗАКОНОДАВЧІ КРОКИ НА ШЛЯХУ ДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РІВНОГО ДОСТУПУ ДО ЯКІСНОЇ ОСВІТИ ДЛЯ ДІТЕЙ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ В УКРАЇНІ

Кожна держава, що взяла за основу демократичний шлях розвитку має приділяти увагу проблемам громадян з особливими потребами. Створення умов для повноцінного життя таких людей є надзвичайно актуальним завданням для сучасного українського суспільства. Для України проблема соціального захисту осіб з обмеженими можливостями є особливо значущою у зв'язку зі стійкою тенденцією до зростання їх частки у загальній структурі населення. Не викликає сумніву й те, що до найважливіших соціокультурних прав людини належить право на освіту. Реалізація зазначеного права здійснюється на основі принципу рівності, визнання та захисту прав кожного. Українське законодавство відповідно до норм міжнародного права визнає, що будь-якій особі має бути в рівній мірі забезпечена можливість отримати освіту.

Конституція України у статті 53 гарантує всім громадянам право на освіту. В Основному Законі не передбачено жодних винятків чи подвійних тлумачень стосовно дітей з особливими потребами [1, с. 20]. Поступово продовжувала формуватися нормативно-правова база, орієнтована на забезпечення рівного доступу до якісної освіти для людей з особливими потребами. Сьогодні відповідні положення містяться в Законах України «Про освіту» (стаття 37), «Про дошкільну освіту» (стаття 33), «Про загальну середню освіту» (стаття 21), «Про професійно-технічну освіту» (стаття 42), «Про вищу освіту» (стаття 3). Відповідні положення також внесено до законів України «Про охорону дитинства» (стаття 7) та «Про основи соціальної захищеності інвалідності в Україні» (статті 4, 22) [3, с. 18].

Разом з тим, профільний нормативно-правовий акт – Закон України «Про освіту» містить згадку про існування дітей з особливими потребами в освітньому полі як «дітей для навчання у спеціальних загальноосвітніх школах (школах-інтернатах)» без згадки про можливість їх інтеграції. Закон України «Про загальну середню освіту» містить доволі контраверсійне твердження про дітей з особливими потребами. Тобто, з одного боку, держава нібито підтримує скерування дітей в інтернати, а з іншого – дозволяє вчитися за місцем проживання. Саме положення про індивідуальну форму навчання дозволяє дитині вчитися удома, але ніби то й не забороняє відвідувати окремі або навіть усі заняття у школі за місцем проживання.

З 2001 року Міністерство освіти і науки України спільно з Інститутом спеціальної педагогіки НАПН України та за підтримки Всеукраїнського фонду «Крок за кроком» проводить науково-педагогічний експеримент «Соціальна адаптація та інтегрування у суспільство дітей з особливостями психофізичного розвитку шляхом організації їх навчання в загальноосвітніх навчальних закладах» [1, с. 22].

Одним із перших важливих кроків, спрямованих на вирішення завдання забезпечення рівних освітніх можливостей став Указ Президента України від 17.04.2002 р. «Про Національну доктрину розвитку освіти» [3, с. 18].

У наступні роки видано низку постанов Кабінету Міністрів України: «Про встановлення строку навчання у загальноосвітніх навчальних закладах для дітей, які потребують корекції фізичного та (або) розумового розвитку» від 23.04.2003 року, «Про затвердження Державного стандарту початкової загальної освіти дітей, які потребують корекції фізичного та (або) розумового розвитку» від 5.07.2004 року; наказів Міністерства освіти і науки України: «Про затвердження положення про індивідуальну форму навчання в загальноосвітніх навчальних закладах» від 20.12.2002 року, «Про створення умов щодо забезпечення права на освіту осіб з інвалідністю» від 2.12.2005 року, «Про забезпечення прав дітей-інвалідів та дітей, які потребують корекції фізичного та (або) розумового розвитку» від 27.11.2007 року, «Про затвердження Плану дій щодо запровадження інклюзивного навчання в загальноосвітніх навчальних закладах на 2009 – 2012 роки» від 11.09.2009 та інші.

Як зазначають Євген Красняков та Владислав Бурда, хоча чинним на той час законодавством і була передбачена можливість здобуття освіти особами з обмеженими можливостями здоров'я (Закони України «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» та «Про освіту»), але тодішні чинні норми не забезпечували правових засад для комплексного розв'язання проблеми [3, с. 18].